

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 11

Extra editie 11 ivm coronacrisis

24 mei 2020

Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus Eindhoven en alle andere geïnteresseerden

Hoopvol wachten en bidden

Hoopvol wachten en bidden, dat doen we in corona-tijd. En dat deden de leerlingen van Jezus, na diens dood.

Deze zondag valt tussen Hemelvaart en Pinksteren. Tussen de werkelijkheid dat Jezus niet meer levend in ons midden is en dat de Geestkracht van Jezus nog niet helemaal bezit van ons heeft genomen. We leven in afwachting en hopen dat de geestkracht van Jezus ons zo bezielt, dat we niet anders kunnen dan getuigen van Jezus. Het is nog niet zover. Er is nog onzekerheid en een vurige hoop. Maar het ligt niet in onze macht, onze hoop is gericht op God. En waarop hopen wij? We hopen erop dat God ons beademt met de geestkracht van Jezus. Vandaag kunnen we niet veel meer doen dan bij elkaar zitten en bidden. Laat ons dan biddend openstaan voor wat God ons geeft.

Mogen we ons in gezamenlijk gebed bewust worden hoe we verder kunnen gaan als gelovigen en als geloofsgemeenschap.

René Hornikx

GEMIS

Helaas geen MIS maar wel... GEMIS; en hoe... Ik MIS zo de warmte van onze gemeenschap en ik MIS het om elke Zondag naar Glorieux te gaan. Ik MIS de voorgangers, hun verhaal, het koor, de collectanten, de algehele sfeer. Ik MIS de koffie en ons samenzijn. Oooh, wat MIS ik veel. Maar ik houd vol en dat wens ik iedereen van harte toe om elkaar straks weer te ontmoeten.

Els Kuypers-van Wensen

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een bericht te sturen naar onderstaand mailadres.

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

ZEVENDE ZONDAG VAN PASEN

Eerste lezing: Handelingen van de Apostelen 1,12-14

Toen de leerlingen tot het besef kwamen dat Jezus na zijn dood niet meer terugkwam, gingen ze bij elkaar zitten om te bidden.

Na de Hemelvaart van Jezus keerden zij van de berg, die de Olijfberg heet, naar Jeruzalem terug. Deze ligt dichtbij Jeruzalem op sabbatsafstand. Daar aangekomen gingen zij naar de bovenzaal waar ze verblijf hielden: Petrus en Johannes, Jakobus en Andreas, Filippus en Tomas, Bartolomeus en Matteüs, Jakobus, zoon van Alfeüs, Simon de IJveraar en Judas, de broer van Jakobus. Zij allen bleven eensgezind volharden in gebed samen met de vrouwen, met Maria, de moeder van Jezus, en met zijn broeders.

(bron: rkbijbel.nl)

Vraag: Waar zoekt u God? En kunt u hem daar vinden?

Evangelie: Johannes 17,1-11a

Jezus is in diezelfde bovenzaal, temidden van zijn leerlingen, maar Hij trekt zich terug in een intiem gesprek met zijn Vader.

Tijdens het laatste avondmaal sloeg Jezus zijn ogen ten hemel en zei: 'Vader, het uur is gekomen. Verheerlijk uw Zoon, opdat de Zoon U verheerlijkke. Gij hebt Hem immers macht gegeven over alle mensen om eeuwig leven te schenken aan allen die Gij Hem gegeven hebt. En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige ware God en Hem die Gij hebt gezonden, Jezus Christus. Ik heb U op aarde verheerlijkt door het werk te volbrengen dat Gij Mij hebt opgedragen te doen. Gij, Vader, verheerlijk Mij thans bij Uzelf en geef Mij de heerlijkheid, die Ik bij U had eer de wereld bestond. Ik heb uw Naam geopenbaard aan de mensen die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. U behoorden ze toe; Mij hebt Gij ze gegeven en zij hebben uw woord onderhouden. Nu weten zij dat al wat Gij Mij gegeven hebt van U komt. Want de boodschap die Gij Mij hebt meegedeeld, heb Ik hun meegedeeld, en zij hebben ze aangenomen en naar waarheid erkend dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd dat Gij Mij hebt gezonden. Ik bid voor hen. Niet voor de wereld bid Ik, maar voor hen die Gij Mij gegeven hebt, omdat zij U toebehoren. Al het mijne is van U en het uwe is van Mij. Zo ben Ik in hen verheerlijkt. Ik blijf niet langer in de wereld, zij echter blijven in de wereld, terwijl Ik naar U toe kom.

Vraag: Deze zondag wordt ook wel "wezenzondag" genoemd. Waarom zou dat zijn denkt u?

Overweging: TUSSEN PASEN EN PINKSTEREN

Volharden in gebed

Elkaar blijven vasthouden en biddend elkaars kruis in deze bijzondere tijd van angst en dood helpen dragen. Zo kunnen we als geloofsgemeenschap van Augustinus al vele weken lang op gepaste afstand ook gemeenschap zijn. Ieder doet dat op zijn of haar eigen manier, in de stilte van de ruimte waarin je noodgedwongen verblijft. In quarantaine, zoals dat heet. En volhouden zo werd en wordt ons nog steeds op het hart gedrukt. De moed niet verliezen. Volhouden met vallen en opstaan, volhouden nog even..... met het vertrouwen dat het weer goed komt. Tussen Pasen en Pinksteren wordt ons gevraagd een pas op de plaats te maken. Tijd nemen om even te gaan zitten, om jezelf enkele vragen te stellen. Maar bovenal om je af te stemmen op de herinnering die Jezus, zo lezen we dit weekend in het evangelie, ons heeft nagelaten. Tijd om te beseffen wat het allemaal betekend heeft. Bovenal ook wat de tijd, sinds maart ons door een virus aangereikt, heeft betekend. Ieder van ons wordt gedwongen om een aantal zaken tot zich te laten door dringen en te bedenken wat nu eigenlijk belangrijk is in ons dagelijks leven. Coronatijd..... Incubatietijd? Een bijzondere bezinningstijd alom.

En in deze nare tijd verwijlen wij ons bij wat er allemaal gebeurd is toen, tweeduizend jaar geleden en nu anno 2020.

We laten het bezinken: die heel bijzondere geschiedenis die de leerlingen in die tijd hebben meegemaakt; de twaalf leerlingen uit lang vervlogen dagen. We hebben het paasfeest geruime tijd achter de rug, al meer dan veertig dagen. Jezus is reeds naar de hemel vertrokken, en wij wachten nog op het echte nieuwe begin: de oogst die Pinksteren betekent.

De schriftlezingen die ons dit weekend worden aangereikt, geven ons aanwijzingen hoe we om het vol te houden moeten bidden. Gebed is geen kortstondig tussendoortje, het trotseert tijd en tegenslag. Bidden drukt onze onderlinge verbondenheid met elkaar uit, een uiting van genegenheid. Bovendien is het geen individuele aangelegenheid. We hebben juist in deze tijd elkaars gebed nodig. Het geeft 't diepe gevoel dat we er niet alleen voor staan.

Bidden moet ook onze verbondenheid met Jezus aanhalen.

Hij bad dat het werk dat Hij begonnen is, door zijn leerlingen zou worden voortgezet in eensgezindheid en in verbondenheid met de Vader en met Hem.

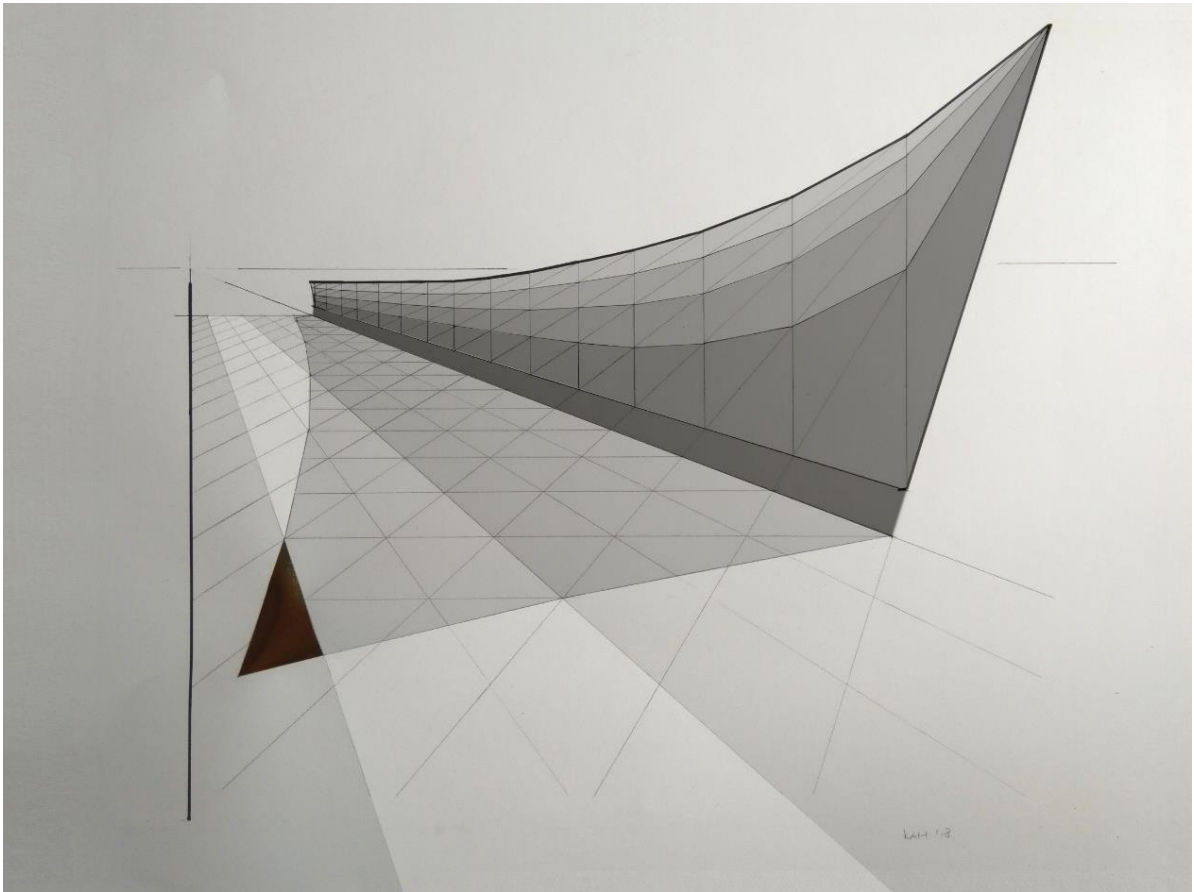
Jezus is onze Voorspreker die voor ons bidt en voor ons ten beste spreekt. Als wij met Hem bidden dat Gods goede Geest ons mag bezielen, dan vindt ons gebed steeds gehoor.

En ons bidden kan juist in deze verwarrende tijd bijdragen aan onze innerlijke rust en dat houdt ons, naar ik hoop, in evenwicht. Na de dood van Jezus bleven zijn leerlingen eensgezind volharden in gebed, omdat ze geloofden dat Hij echt verrezen was uit de dood. Moge ook ons bidden de

hartslag van ons geloven zijn en ieder van ons uitnodigen om te volharden, om te blijven geloven in eigen kracht.

Voor elkaar en voor onszelf bidden we op deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren: 'Kom, heilige Geest, vervult de harten van uw gelovigen en ontsteek in hen het vuur van uw liefde. Zend uw Geest uit en alles zal herschapen worden; en Gij zult het aanschijn van de aarde vernieuwen.'

Zou daartoe Gods Woord uit de Schriften van dit en komend weekend ons als geloofsgemeenschap inspireren tot navolging? *Johan Wolbrink*

Samen in hetzelfde bootje; Waarheen dat ons ook zal brengen; Samen op één aardbol; Spaceship Earth Genoeg voor iedereen; Als we om elkaar geven. Anita van der Kam

Een bijzonder moment van de dag: Samen aan tafel

Pieter Briels, samen met zijn vrouw Joop steunpilaren van ons koor, komt goed door de coronatijd heen. Vorig jaar zijn zij kleiner gaan wonen en in hun nieuwe onderkomen hebben zij het goed naar hun zin. Pieter, al vaker gastauteur van onze krant, stuurde ons onderstaande beschouwing.

Het leven is niet altijd alleen een feest. Van tijd tot tijd en zeker in deze abnormale corona-situatie hebben mensen bemoediging en troost nodig om verder te kunnen en de moed niet te verliezen.

In haar overweging in corona-editie 9, zegt Annelies Rosier o.a. het volgende: 'Het mooie is: we zien het om ons heen gebeuren, hoe deze crisis ook het beste in mensen naar boven haalt.....spontane activiteiten die ontstaan.'

Er heeft blijkbaar inderdaad een gedragsverandering van mensen plaats. Psychologen constateren dat. Mensen zijn verdraagzamer, er is meer saamhorigheid. Mensen komen alleen of samen tot creatieve activiteiten waar ze voorheen, door hun drukke leven, niet of nauwelijks aan toe kwamen. Nu mensen zo op elkaar zijn aangewezen, is samen-doen en samen-zijn een nieuwe vorm van met elkaar omgaan. Samen-doen: klussen, huis een nieuw verfje geven, tuinieren, een mega-legpuzzel maken. Samen-zijn: Een van de momenten van samen-zijn is, samen aan tafel voor de avondmaaltijd. Het is misschien wel het belangrijkste moment van de hele dag. Even geen corona, even geen laptop, maar genieten van elkaars samen-zijn en van wat in de keuken is gepresteerd. Een moment van ontspanning, van een terugblik op de dag.

Het zal u niet verbazen dat dit gebeuren aan het einde van de dag, mijn bijzondere belangstelling heeft als Hobby-kok. En daarmee bedoel ik het koken, als voorspel, vooraf gaand aan het eten. Koken: Een creativiteit

die blijkbaar opnieuw tot leven komt in deze thuis-zijn-situatie. Een belangrijke en noodzakelijke activiteit, anders kan er niet gegeten worden. Mensen hebben nu weer de tijd in eigen keuken bezig te zijn. Er wordt weer fanatiek geëxperimenteerd achter het fornuis. Ook kinderen mogen meedoen. Mensen ervaren opnieuw dat koken spannend, maar ook ontspannend is. Men heeft niet alleen meer tijd, maar men is ook anders gaan eten door anders te winkelen. In plaats van naar AH, gaan mensen naar de boerderij-winkel, voornamelijk voor zuivelproducten en groenten. De stampotjes van oma zijn weer favoriet. Vergeten groenten komen weer in beeld. Zo bracht onze boodschappenman koolraap uit de natuurwinkel mee, terwijl ik koolrabi had besteld. Wat nu? Koken blijft spannend, dus ging ik aan de slag met het creëren van recepten voor die ouderwetse koolraap. Vroeger vonden mensen koolraap varkensvoer, armeluis eten. Verre van waar. Mijn recepten waren allemaal even lekker. Koken blijft boeiend. Ook nu, anno 2020.

De Bijbel en eten

Ook in de Bijbel zijn veel momenten van samen-eten te vinden en niet alleen om iets te vieren, maar ook om elkaar nabij te zijn of wanneer iets te bespreken viel. Als Jezus iets belangrijks te vertellen had, werd er altijd eerst gegeten. Zo ging Jezus bij Zacheus in zijn huis binnen. Zacheus, een klein mannetje, was zo begeesterd door Jezus dat hij in een vijgenboom klom om Jezus te kunnen zien. Jezus zag hem en zei: "Zacheus, kom vlug naar beneden want ik wil vandaag in jouw huis verblijven. Wel zeker zal Zacheus Jezus onthaald hebben met eten en drinken. Een Bijbelse gewoonte. En reken maar dat Jezus deze deugniet en rijke tollenaar, in deze ontspannen sfeer, wel even de les zal hebben gelezen (Lucas 19, 1-10). Een andere keer was Jezus weer eens met zijn leerlingen samen. Hij zei: "Breng ook wat van de vis die jullie hebt gevangen. En Hij zei tot hen, kom en eet iets met mij. Jezus zorgde altijd eerst voor een ontspannen sfeer om daarna hen te onderhouden. (Joh. 21, 10-12). Zelfs toen Jezus aan zijn leerlingen verscheen voor Hij werd opgenomen in de hemel, kwam er eten aan te pas. Hij zei tot hen: "Hebt gij hier iets te eten?". En zij gaven Hem een stuk gebraden vis met honingraten. Ook nu weer eerst eten en pas daarna het woord tot hen richten. (Lucas 24, 41-43).

Nog een keer een psycholoog aan het woord. Probeer alle mooie dingen, mooie ervaringen van het leven in herinnering te brengen. Dat helpt je vrij te blijven van stress en angsten. Wellicht komen die mooie dingen, mooie ervaringen, mooie herinneringen ter tafel op dat ene mooie moment van de dag. Weet je nog van toen.....

Voor mij zijn de woorden van Paus Franciscus in zijn document 'Gaudete et Exsultate' een opsteker en opbeurend. "Bezie het leven met humor en relatieveer voor- en tegenspoed". Met andere woorden, verheug je over al het goede wat in de schoot geworpen wordt en juich.

Pieter Briels

Rita van Cascia ca. 1381 – 1457

Rita van Cascia, patrones voor hopeloze zaken, is een heilige die vooral in augustijnse kringen vereerd wordt. In de oude kloostergang van Mariënhage bevindt zich een prachtig gebrandschilderd raam met haar afbeelding. Haar feestdag is 22 mei,

Rita, geboren in Roccaporena een dorpje in de buurt van Cascia, krijgt bij haar geboorte als doopnaam 'Margherita-parel' en door haar levenswijze zou ze later uitgroeien tot de 'Kostbare parel van Umbrië'. Al op jonge leeftijd wil ze het klooster in, maar haar ouders zien haar liever trouwen omdat zij dan in hun laatste levensjaren een beroep op haar hulp kunnen doen. Rita trouwt met een officier uit goede familie die nogal driftig van aard is. Met haar kalmte, gebed en veel geduld heeft Rita een goede invloed op zijn karakter. Ze krijgen een tweeling en beleven gelukkige jaren. Aan hun huwelijksgeluk komt abrupt een einde als haar man wordt vermoord. Haar schoonfamilie eist bloedwraak. Rita blijft weigeren, wat getuigt van enorme moed aangezien ze leven in een gewelddadige tijd.

In de 15de eeuw zijn er veel conflicten tussen de pausgezinde Welfen en de keizergezinde Ghibelijnen maar Rita behoort tot een derde partij, de paciari, de vrede-stichters die in deze conflicten proberen te bemiddelen. Haar schoonfamilie presteert dan de 15-jarige tweeling om de moord op hun vader te wreken. Rita protesteert maar krijgt haar jongens dit voornemen niet uit hun hoofd gepraat. Zij is wanhopig en bidt God om hulp. Dan sterven onverwacht haar zonen. In korte tijd heeft Rita niet alleen haar man verloren, maar ook haar kinderen. Er volgt een periode van verdriet, rouw en meditatie. Ze besluit dan in het klooster in Cascia in te treden. Dat wordt haar echter tot drie maal toe geweigerd omdat het klooster bang is betrokken te worden in de bloedwraak. Rita beseft dat ze eerst vrede zal moeten sluiten met haar schoonfamilie, wat haar na jaren van gebed en voorzichtige gesprekken lukt. Het is veelzeggend dat de oudste afbeelding van Rita haar niet weergeeft als non maar als weduwe die iets onmogelijks voor elkaar gekregen heeft. Eenmaal in het klooster opgenomen, gaat haar leven niet over rozen: de priorin test de gehoorzaamheid van deze zelfstandige vrouw en de medezusters zijn vaak jaloers. Rita verdiept zich echter in het lijden van Christus en ontvangt een doorn uit de doornenkroon van Christus wat in een pijnlijke wond op haar voorhoofd zichtbaar is. Zij is nu een populaire heilige omdat ze als seculiere en als religieuze een begripvolle, krachtige én nederige persoonlijkheid is die vrede en verzoening kan brengen.

Ingrid van Neer-Bruggink

Hoe wordt de crisis ervaren?

Redacteuren en gastredacteuren houden via de telefoon korte vraaggesprekjes met leden van onze gemeenschap. In deze krant en in volgende edities doen we daar verslag van. Deze week een samenvatting van het gesprek dat Carla Piscaer voerde met onze organiste Helmy Pennarts.

Helmy is klinisch neuropsycholoog en werkt nog 1½ dag in de week in een ziekenhuis. Ze vertelde dat ze onlangs haar eerste post-corona patiënt kreeg toegewezen die in een revalidatie traject zit (dus zelf helemaal ingepakt). In haar werkomgeving wordt momenteel veel aandacht besteed aan de collega's-artsen en -verpleegkundigen ter psychische ondersteuning. Daarnaast past ze een dag in de week op haar twee kleinkinderen. Heerlijk om toch wat om handen te hebben nu de agenda verder zo leeg is. Deze rustige tijd biedt overigens ook ruimte voor andere creatieve dingen en meer rust. Meer aandacht voor de hobby orgelspelen en de lessen gaan nu ook weer online door. Dat werkt prima en is eigenlijk efficiënter, zo ook de vergaderingen en intervisies die bij haar werk horen. Het is wel jammer dat twee geplande bruiloften van haar zoons niet door kunnen gaan.

Nu onze vieringen stil liggen kijkt ze op zondagmorgen naar een viering op televisie, waarvan vooral de Belgische vieringen haar goed bevallen. Mooi versierde kerk en een goede cantor met mooie lezingen. Door de manier waarop het in beeld wordt gebracht, valt het eigenlijk nauwelijks op dat er geen mensen in de kerk zitten. Tip van Helmy: als koren nog niet op kunnen treden, kan zacht orgel gespeeld worden en de tekst van een lied voorgelezen. Ze heeft dit al eens op televisie gezien en dat werkt goed.

Ze ziet zichzelf als bevoorrecht met de mogelijkheden om haar tijd goed te besteden en ze is met een moestuintje begonnen. Dat onkruid ook nuttig is, heeft ze inmiddels zelf ervaren. Helmy heeft een recept gemaakt voor brandnetelsoep, dat hierbij gaat.

Onlangs volgde Helmy de online basiscursus Gregoriaans van Herman Finkers en Wishful Singing. Leuke opmerking van Finkers: "Zingt u thuis vooral goed mee, we horen u toch niet!"

Helmy hoopt dat we gauw weer vieringen kunnen realiseren binnen Glorieux. In de kapel zal het nog wel even duren, maar wellicht biedt het Conferentiecentrum mogelijkheden, zij heeft in ieder geval een keyboard. We hebben telefonisch een uur gesproken, maar dat had nog veel langer gekund. Helmy dank voor het leuke gesprek en fijn dat je mee wilde werken.

Carla Piscaer

Recept brandnetelsoep voor 4 personen:

400 gram jonge brandnetelbladeren, klontje boter, 1 fijngesneden ui, 1 teentje knoflook, 2 geschilde aardappels in stukjes, 1 liter groentebouillon, zout, peper en 100 ml kookroom.

De brandnetelbladeren wassen in een vergiet en laten uitlekken. De ui fruiten in de boter (2 minuten). Daarna de knoflook toevoegen. Doe de aardappels en de bouillon erbij en tenslotte de brandnetels. Laat de soep 15 minuten zachtjes koken tot de aardappels gaar zijn. Maak de soep fijn met de staafmixer. Breng op smaak met zout, peper en de room. Voeg eventueel naar smaak wat geitenkaas bolletjes toe! Gebruik plastic handschoenen of plastic zakjes om de handen te beschermen.

Onze Vader

Heer, leer ons bidden,
zonder grote woorden,
in de stilte van ons hart.

Dat uw naam mag klinken
alle dagen van ons leven,
als een zegen voor alles wat leeft.

Dat uw Rijk zichtbaar mag worden
in ons zoeken naar gerechtigheid,
in ons geloof dat bergen verzet.

Dat uw wil,
mag geschreven zijn in ons hart;
dat wij trouw mogen zijn aan uw Verbond.

Wees voor ons dagelijks brood,
dat wij met anderen delen.

Wees voor ons vergeving en verzoening;
wil ons aanvaarden, maak ons nieuw
en geef dat wij anderen hun fouten vergeven.

Wees voor ons bevrijding van alle kwaad:
open ons hart en onze geest,
dat wij voor anderen,
een zegen mogen zijn. Amen.

Woordje door Marleen Kremers op Hemelvaart

We leven in een vreemde, onwerkelijke en stille coronatijd. De thematiek waar we ons de laatste weken mee bezig houden binnen de liturgie sluit hier heel goed bij aan. Het gaat over licht en donker, over loslaten en toch vasthouden, over nieuwe manieren zoeken en vertrouwen hebben in de toekomst. Over verdriet, hoop en geloof. En uiteindelijk over de opstanding. Vandaag, op Hemelvaart, moeten de leerlingen als het ware voor de tweede keer afscheid nemen van Jezus. Eerst Zijn dood aan het kruis en nu kijken ze Hem na terwijl Hij door een wolk aan het zicht onttrokken wordt. In de evangeliëlezing horen we de oproep van Jezus: breng Mijn boodschap de wereld in. En hier krijgen we hulp bij want Jezus zegt: ziet, Ik ben met u, alle dagen tot aan de voleinding der wereld. Wat een prachtige belofte. Jezus is gestorven en niet meer fysiek aanwezig. Zijn geest echter zal bij ons blijven en ons kracht geven, ons hele leven lang. De kracht die wij de Heilige Geest noemen.

Deze kracht voelen we helaas lang niet altijd. Als het leven zwaar valt, als de mensen van wie je houdt om je heen overlijden en je zelf lichamelijk en geestelijk achteruit gaat, dan is de kracht van de geest soms ver te zoeken. En al helemaal nu we in zo'n zware corona crisis zitten. Dan kun je je wel eens behoorlijk verlaten voelen en komen er vragen op als: waarom ik? Waar is God nu in deze moeilijk tijd? Hoe heeft dit kunnen gebeuren? We voelen ons dan een beetje zoals de mannen uit de eerste lezing: we blijven gespannen naar de hemel kijken. Hopend en wachtend op een teken, iets dat ons zal verlossen van onze pijn. Maar we weten allemaal diep van binnen dat het antwoord daar niet vandaan zal komen. We zullen onze antwoorden moeten zoeken hier op aarde en niet in de hemel. Een zware opgave, met beide voeten op de grond. In al onze kwetsbaarheid en sterfelijkheid die we tot in onze botten kunnen voelen.

Gelukkig staan we er niet alleen voor. Hier op aarde zijn er genoeg mensen van goede wil die ons bijstaan. Vrienden, familie, onze kerkgemeenschap. Samen met elkaar en met de kracht van de geest kunnen we het leven aan, hoeveel hindernissen we ook tegen komen op ons pad. En dat is een hoopvolle boodschap: we zijn niet alleen. Daar mogen we op vertrouwen en in geloven.

Ik hoop dat wij elkaar tot steun zijn en blijven, tijdens moeilijke momenten maar ook op de mooie, vreugdevolle dagen en dat we de kracht van de geest steeds opnieuw in ons hart mogen ontdekken.